

(1)

‘Ja ja,’ zei juffrouw Le Petyt. Zij staaarde in het vuur van de open haard en liet haar breiwerk een ogenblik in haar schoot rusten. ‘Jazeker, ik heb eens een spook gezien. Maar dat niet alleen, ik heb er zelfs een tijdlang mee in hetzelfde huis gewoond.’

‘Hoe kan dat nou ...!’ viel de ene dochter van mijn gastheer haar in de rede. ‘Wat u, tante Emily?’ riep de andere bijna gelijktijdig uit.

Juffrouw Le Petyt, de brave ziel, wendde haar ogen van het vuur af en verweerde zich met een ondeugend lachje. ‘Ja, lieve mensen, zo’n grote bangerik als jullie misschien wel denken, ben ik nu ook niet. En bovendien was mijn spook het onschuldigste spook ter wereld. Eigenlijk,’ en nu blikte zij weer in het vuur, ‘vind ik het echt jammer dat het, of eigenlijk zij er niet meer is.’ ‘Het was dus nog een vrouw ook? Volgens mij,’ zei juffrouw Blanche, ‘zijn vrouwelijke spoken het weerzinwekkendst. Zij hebben schoentjes aan met rode hoge hakken waarop zij door het huis kleppen terwyl zij zich steeds in hun handen wrijven.’

‘Het mijne heeft zich ook in de handen gewreven. Maar van rode hoge hakken weet ik niets af, want ik heb de voeten ervan nooit gezien. Misschien had het er net als de koningin van Spanje helemaal geen. En wat het handenwringen betreft, ligt het er maar helemaal aan hóe men dit doet. In Knightsbridge ken ik bijvoorbeeld een

oude winkelbediende die ...'

'Word nu alstublieft niet prozaïsch. Je begrijpt toch zeker wel dat wij bijna ploffen van nieuwsgierigheid naar het spook!'

Juffrouw Le Petyt keek mij aan met een minzaam lachje. 'Het is toch maar zó klein.'

'Wat is zo klein? Het verhaal of het spook?'

'Allebei.'

En toen begon juffrouw Le Petyt te vertellen:

Ik woonde destijds beneden in Cornwall, in Tresillack aan de zuidkust. Tresillack was de naam van het huis. Het stond heel eenzaam en verlaten aan het eind van een klein dal. Je kon er de zee wel horen ruisen, maar niet zien. Het keek wel uit over de kust, maar er lagen nog een zestal bochten tussen welke het uitzicht op zee belemmerden; 'afgezonderd gelegen' stond in de advertentie. Ik was toen erg arm. Jullie zullen beslist nooit zo arm kunnen worden als je vader en wij allemaal toentertijd waren! Maar ik was immers jong en ook wat romantisch aangelegd. Daarbij ook wijs genoeg om